

נדרים לד'

עניין: לאפוקי דאי אזמניה עלה

רמ"א אבן העזר סי' כח סעיף יז

הגה מואלד[אורח]

טושטז אלל צעה"צ ונוטל חלקו וקידש צו הוי

מקודשת (הגהות אלפסיגא).

ט"ז אבן העזר סי' כח סעיף יז

[לד] אורח שנוטל חלקו כו'. תמוה לי מאד האי פיסקא, דהא איתא בפרק גיד הנשה [חולין] דף צ"ד [ע"א] אין האורחים רשאים ליתן ממה שלפניהם לבנו ולבתו של בעה"ב א"כ נטלו רשות מבעה"ב, וכן פסק באו"ח סימן ק"ע [סעיף י"ט], וא"כ כ"ש שלא ליתן לאחרים שלא ברשות בעה"ב, ואמאי יוכל לקדש בזה. וע"כ נראה דאין כאן קדושין ודאי אלא ספק, כן נ"ל ברור. ודברי המגיה. כתב כ"ש בס"ק (מ"ג) [מ"ו], אורח כו', אע"ג

ראשית חכמה שער הקדושה פרק י"ז

כא) הַבְּרָאָה: שאין לה דבר שלא יתקן בתשובה. ומה שפרשו בזהר שאינו תלוי בתשובה, הוא שתשובתו קשה יי. ואף זה מכלל קשי התשובה, שמראים לו שאינו תלוי בתשובה. ואין לה דבר שעומד בפני התשובה. ואף אם שמעת: שובו בנים שובבים חוץ מפלוני, בענין אלישע אחר (מגילה טו, ב) - אל תחוש! שהרי אלישע אחר סוף סוף נתקבל (שם ע"ג), אפלו שלא שב; כל שפן אם היה שב, שהיה מועיל לו יותר ויותר. אלא שפגרו ולתי התשובה בפניו, והיה צריך להפציר עד יפתח הפתח. וזהו מה שאמרו ו"ל (פסחים טו, ג): כל מה שיאמר לה בעל הבית עשה, חוץ מצא. בעל הבית - דהינו הקדוש ברוך הוא. כל מה שיאמר לה עשה - מהמצות עשה. חוץ מצא. שאם יאמר לה: צא מביתי ואל תכנס, בענין אלישע אחר - אל תשמע לו, אלא תכנס בתשובה. כי זה חשקו של בעל הבית, אלא שמטעה אותו.

גמ' ברכות לה. - לה:

ר' לוי רמי כתיב לה' הארץ ומלואה וכתיב (השמים שמים לה') והארץ נתן לבני אדם לא קשיא כאן קודם ברכה כאן לאחר ברכה

